

[Christophersen.]

stige med omkring 7 pct. mod 5½ pct. i 1972, og at denne stigning, som man nu skønner vil ske i efterspørgslen, ligger på et højere niveau, end regeringen skønnede, f. eks. da vi havde førstebehandlingen af finanslovforslaget. Det betyder altså, at vi får et efterspørgselspres, som vil skabe alvorlige problemer for de erhvervsvirksomheder, som med henblik på eksport eller konkurrence med importerede varer får brug for mere arbejdskraft i en opgangssituation.

I fællesskab måtte disse to redegørelser jo fortælle os, at der på grund af den hurtigere vækst i den offentlige sektors efterspørgsel efter varer og arbejdskraft nu er lagt op til alvorlige valutariske problemer, som vil blive ledsaget af stærke prisstigninger igennem hele 1973. Vi vil fortsat være nødt til at have et højt renteniveau, og det offentlige vil som følge af væksten i budgetterne, som følge af behovet for en stram økonomisk politik, få et stigende indtægtsbehov. Jeg tror ikke, vi under drøftelserne lagde skjul på, at disse oplysninger, der fremkom efter, at spareplanerne var lagt på bordet, naturligvis måttet påvirke vores vurdering af, hvad der var behov for. Jeg tror, det stod ganske klart for regeringen, at vores vurdering gik på, at nu havde opgaven fået et andet omfang og en alvorligere karakter. Jeg tror i og for sig heller ikke, at regeringen selv var påvirket af de nye momenter, som finansplanen og årsoversigten bragte ind i vore drøftelser. I hvert fald er det jo en realitet, at regeringen reviderede sin finansplan, og det skal den ikke klandres for.

Men jeg håber altså oprigtig talt også, at regeringen så forstår, at det da også var nødvendigt for venstre og det radikale venstre at revidere deres samlede forestillinger om, hvilken grad af økonomisk stramning der var behov for. Da vi havde gennemgået disse to dokumenter, da vi havde haft samråd med økonomi- og budgetministeren om dem, måtte vi drage den konklusion, at så var besparelser på omkring 1.500 mill. kr. ikke længere tilstrækkelige, nu måtte de statslige finanser efter vort skøn forbedres med et beløb, der snarere måtte ligge i nærheden af de 2 milliarder kr., hvis vi skulle tage et medansvar for en økonomisk sanering.

Det er klart, at et sådant skøn er behæf-

tet med usikkerhed, det er lige så vel klart, at det ikke er nogen idé at lægge sig på et eller andet præcist tal, f. eks. 2.000 mill. kr. eller noget i den retning, men hvad der var afgørende for os, det var, at de oplysninger, vi nu havde fået, måtte bringe løsningens samlede størrelse op på et andet og højere niveau end det, vi var startet med. Og når vi lagde så megen vægt på det, så skyldtes det jo også, at hvis vi skulle være med i et bredt forlig, ja, så måtte vi jo også deltage i nogle politiske beslutninger, som gav en realistisk udsigt til en løsning af de valutariske problemer, som kunne give en realistisk udsigt til en rimelig, uændret indkomstbeskatning i de kommende kalenderår, og som samtidig kunne lægge en fornuftig ramme omkring væksten i de offentlige udgifter også på lidt længere sigt.

Det var under disse forudsætninger, venstre deltog i forhandlingerne, og det burde jo egentlig også — undskyld, jeg siger det — have været helt naturlige forudsætninger for regeringens deltagelse. Derfor mener vi også, at den reviderede udgave af venstres og det radikale venstres fælles spareplan burde have været et acceptabelt udgangspunkt også for regeringen, fordi den faktisk indeholdt meget betydelige beløb, som jo også regeringen i forhandlingernes tidlige faser var indstillet på at spare; det gjaldt på børnetilskuddenes område, men der var jo også en række af vore andre forslag, som regeringen oprindeligt var indstillet på at forhandle om ud over den ramme på 1.100 mill. kr., som lå i regeringens andet forslag. I hvert fald erindrer jeg da den formulering, at det var forslag, som kunne indgå i de videre forhandlinger.

Men mens venstre og det radikale venstre drog en logisk konsekvens af regeringens finansielle og økonomiske oplysninger, ja, så blev socialdemokratiets holdning til besparelserne jo påvirket af en ganske anden faktor, af socialistisk folkepartis negative holdning til hele den idé at foretage en økonomisk sanering over udgiftsbegrænsninger, og påvirket af dette samme partis voksende interesse for regeringens forslag om højere skatter på en række områder i form af højere selskabsskatter, formueskatter osv. Resultatet blev derfor, at socialdemokratiet på den ene side i stadig højere grad under disse drøftelser lod sig binde til skattepolitiske